

В. „Република“
излиза всѣка Сѣбота

Абонамента на „Република“ е въ прѣдплата.

За България:

за 3 мѣсеца 1 левъ
„ 6 „ 2 „
„ 1 година 4 „

За Странство:

за 6 мѣсеца 3 лева
„ 1 година 6 „

Абонирането става на право въ администрацията и при всички телегр.-пош. станции или при мѣстнитѣ настоятели и се смѣта винаги отъ началото на мѣсеца.

Неплатени писма не се приематъ.
Ръкописи не се връщатъ.

Единъ брой 10 ст.



РЕПУБЛИКА

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИТЪ РЕПУБЛИКАНЦИ

LA RÉPUBLIQUE

Organe des républicains bulgares

Обявления се приематъ:

За единъ редъ гармондъ на IV стр. 15 ст. за пръвъ пжтъ и по 10 ст. на всѣки последующитъ.

За обявленията на I стр. — съ особно споразумѣние.

Сждеб. пристави плащатъ по 2 ст. на дума.

Всичко, що се отнася до редакцията и администрацията се исправа на адресъ: Редакция в. „Република“ — Сливенъ.

Поръчки, непридружени съ стойността имъ, оставатъ безъ внимание.

Единъ брой 10 ст.



* **Всичко за народа и всичко чрезъ народа** *

Съобщаваме на абонатитѣ си, че причината за закъсняването на вѣстника ни отъ нѣколко врѣме насамъ е тая, че отъ прокурорския паркетъ ни се правятъ голѣми спънки. Променихме въ продължение на 1-2 мѣсеца трима отговорни редактори: първиятъ свършилъ земледѣлческо училище, вториятъ — Столарското училище въ гр. Русе, а последниятъ — техническото училище въ с. Княжево. И тримата притежаватъ матуритетни свидетелства за свършване курса на горнитѣ училища, а нашия всезнающъ прокуроръ г. Хар. Недѣлковъ — уволненъ по неспособностъ отъ Силистренското педагог. училище съ приказъ № 854 отъ 1/IX 1896 г. на министерството на народното просвѣщение, не иска да имъ признае правата на отговорни редактори, при всичко че отъ министерството му се отговори, че тия училища сж срѣдни специални, па и въ закона за печата не е казано, че свършившитѣ срѣднитѣ специални училища не могатъ да бждатъ отговорни редактори.

Редакцията.

Сливенъ, 12 Априлъ, 1899.

Какво ни носи близкото бждще? Ето тежкиятъ въпросъ, който се изпрѣчва сега прѣдъ всѣки честенъ и напредничавъ българинъ, желаещъ искрено да се освѣтли, а не само да дига една партизанска аларма прѣди изборитѣ. Ако разгрънемъ опозиционнитѣ вѣстници, ще намѣримъ, че тѣ всички съ най-голѣма увѣреностъ заявяватъ, че, ако властта се остави въ ръцѣтѣ на радославиститѣ и стамболиститѣ, бждщето нищо добро не прѣдвещава и ще бжде едно възвръщане на ония мрачни врѣмена, когато всѣка критика на правителственитѣ дѣла се считаше за прѣдателство и се изкореняваше съ бой, забиване клѣчки и бѣсилка. Спорѣдъ опозиционнитѣ вѣстници, за радославиститѣ и стамболиститѣ врѣмето не е летѣло, историята не е напредвала. Тѣ нищо ново не научили и въ 1899 год. се явяватъ съ сжщитѣ азиатски инстинкти, съ сжщия нравственъ уровень, съ сжщитѣ политически права, които притѣжаваха въ 1886—7. Вълкътъ козината си промѣня, но табихетя си никога. Дѣто стамболисти и радослависти стѣпели, трѣва не никнѣло. Тѣ прѣдставлявали най-буйнитѣ, най-насилническитѣ, най-разбойническитѣ елементи на

деребействувания. Такава е горѣ-долу мрачната картина, която опозиционнитѣ вѣстници рисуватъ. Русофилскитѣ опозиционни притурятъ на туй и печалната перспектива, да се обтѣгнатъ отношенията съ Русия и да се подхвърли православието на гонение. . .

Ако отворимъ пъкъ официознитѣ вѣстници, то съвсѣмъ противното ни се мѣрка прѣдъ очитѣ. Тамъ ни увѣряватъ, че въ тѣхни ръцѣ България ще заживѣе единъ съвсѣмъ конституционенъ животъ, че само при тѣхъ ще цѣвтатъ истинска свобода и законностъ, че изборитѣ ще бждатъ напълно свободни, страната ще бжде избавена финансово, че миналото ще се забрави, че въобще съ най-хубави дѣла стамболисти и радослависти ще дадатъ на всички да видѣтъ, че туй, което сж вършили въ ненормални врѣмена, не трѣбва да имъ се вписва за вѣченъ грѣхъ, и че тѣ знайтъ да бждатъ законни и честни, когато отечеството се развива правилно. . .

Прѣдъ тѣзи двѣ противоположни картини, прѣдъ тѣзи двѣ крайни очертания на бждщето, нека ни бжде позволено да направимъ нѣколко размишления. У насъ сж се вѣвѣли нѣкои прави, съвсѣмъ непрѣпоръчителни за политическото ни възпитание. Първиятъ лошевъ правъ е, да се чернятъ властующитѣ безъ огледъ и по прѣдположения, само затуй, защото сж властующи. Ангелъ да е билъ нѣкой, додѣто е билъ въ опозиция, щомъ дойде на властъ, непременно ще стане най-умразния и позоренъ челоуѣкъ. Всичко, всичко ще му се впише въ грѣхъ и ще бжде очернено. Задъ най-идеалнитѣ му желаня ще се прѣдположи адска замисль. Въ нищо нѣма да му се вѣрва: властующъ добро не може да мисли! Туй прѣдвзето мнѣние къмъ всѣки властующъ е толкова систематично, че сплва добритѣ намѣрения и на най-идеалниятъ властующъ още при първитѣ му стѣпки: и наистина, кой нѣма да се угорчи, раздразни и стане опѣкъ, когато види, че разбрали го недоразбрали, направили нѣщо недоправили, а всички вече го скандалятъ и очернуватъ? При такива условия възможно е дори да захване той да прави лоши работи, като изгуби при общото очернуване вѣрата въ всичко свѣтло. Станжло е вече като пословица, че ако иска нѣкой да се опозори, нѣма освѣтъ да дойде на властъ. Вторъ лошъ нравъ е, въ прѣцѣнката на сегашна-

че грѣшки, отколкото съзнателни прѣстѣпления. Историята никога не минава безслѣдно, минжлото никой пжтъ не изчезва безъ урокъ. Ако приемемъ за аксиома, че сжщитѣ хора ще повторятъ сжщитѣ дѣла, които сж правѣли прѣди десетина години, то тогава трѣбва да мѣкнатъ всички стари партии и стари водители, защото всички иматъ грѣшки и прѣстѣпления въ минжлото си: съ какви очи могатъ да претендиратъ вече за властта гешевтаритѣ и кринкаритѣ около „Миръ“, детронаторитѣ и комплотаджиитѣ около „България“, демагозитѣ и шарлатани демократи около „Прѣпорецъ“? Нали сжщитѣ хора ще направятъ сжщитѣ нѣща? Нали минжлата дѣятелностъ ще се повтори? Но това утвърждение е очевидно нелѣпо. Макаръ табихетя да се измѣня мжчно, но все пакъ минжлото не се повтаря никога напълно. Всичко, което можемъ да направимъ, е само да имаме едно подозрѣние, да бждемъ на щръкъ и да очакваме дѣлата.

Ний достатъчно показахме въ нашия вѣстникъ, че никакво довѣрие не хранимъ къмъ днешното правителство, но считаме за дългъ да прѣдполагаме доброто до тогава, додѣто явни факти не ни увѣржатъ въ противното. Ето защо ний не можемъ да се присѣединимъ къмъ систематичната аларма, която опозиционнитѣ вѣстници дигатъ само върху прѣдположения, толкова повече, че сжщото оржие всѣки съ право би могълъ да го употреби и противъ много отъ тѣхнитѣ партии и водители. Но напълно се присѣединяваме къмъ безпощадната критика, която се отправя къмъ извършени вече дѣла или постѣпки. А тѣзи дѣла и постѣпки сж вече такива, че розовитѣ общаня на официознитѣ вѣстници захвататъ все повече и повече да изглеждатъ на нагли лъжи: Назначението за окр. управители, околийски началн. и пристави хора опятнени, монархическитѣ беззакония на Т. Иванчова, прѣдателската сдѣлка съ желѣзницитѣ, необнародването до сега на условията и нѣкои още работи, сж дѣла, които още отначало компрометиратъ сегашното правителство. Туй вече не сж прѣдположения, а факти, за които безпощадната критика е оправдателна.

Вжтрѣшенъ прѣгледъ

Извлѣчение отъ избирателния законъ. На всѣки 3500 избиратели се образува една секция. Значи Сливенъ, който има повече отъ 3500 из-

отъ нѣкой сѣдия по жребие и съ четири члена, пакъ по жребие, изъ помежду членовѣ на Окр. Съвѣтъ, кметовѣ и грамотнитѣ общински съвѣтници на околията. На всѣки избирателъ се дава, *най-късно три дена преди избора*, избирателна карта, за получаването на която трѣбва да се разпише въ разсилната книга. Който не получи подобна карта, трѣбва да си я поиска отъ общинското управление, *което е длъжно незабавно да му я даде*, дори въ самия денъ на избора. Кандидатура за народенъ прѣдставителъ се поставя отъ страна на 20 души избиратели, които подаватъ за тая цѣль заявlenie съ завѣрени подписи на окр. сѣдъ, най-малко 10 дена преди изборитѣ. Всѣки кандидатъ има право да турга застъпници въ разнитѣ секции, за да гледатъ дали правилно се извършва избора. Който избирателъ си изгуби избирателната карта, може да се снабди съ дубликатъ отъ общинското управление. Въ зданието, дѣто става избора, избирателитѣ се допущатъ да влизатъ единъ по единъ. На входовѣтъ се поставя по единъ полицейски, за да пази реда при влизането и излизането. Ако има само единъ входъ, турга се прѣграда помежду, за да се раздѣли на входъ и изходъ. Гласуването става по азбученъ рѣдъ на общинитѣ и се свършва въ 6 часа вечерята, но, ако има още да гласуватъ, продължава се и до 8 часа. (Въ идущия брой ще продължимъ тия свѣдения).

За прѣдстоящитѣ избори на 25 того Сливенска околия е раздѣлена на три избирателни секции:

I-ва градска избир. секция съ гласоподавателенъ центъръ *Салона на градско-общ. управление*, състояще отъ прѣдградието Ново село и махалитѣ: Мангърска, Дели-Балта, Кафтанджийска, Ново-село, Ески намазгяхъ, Ески джами, Хаджи-яхъ, Айше-хатунъ, Х. Махмудова, Х. Ханова.

II-ра градска избир. секция, съ гласоподават. центъръ салона на *Основното дѣвическо училище* при кжщата на Р. В. Мирковичъ, състояща отъ отдѣла Клуцохоръ и слѣдующитѣ махали и села: Драгойчева, Х. Вълкова, Овчарска, Попска, Корученска, Славчова, Кокешарска; села:

Сарж-Яръ, Бѣла-Чешлий, Чамъ-Дере, Бѣла, Еникѣй, Кюмюрджи-Чифликъ, Юренджикъ, Карасърлий, Бинкѣсъ, Гол-Чочовенъ, Гавраилово, Малко-Чочевенъ, Струпецъ.

III-та селска избират. секция въ с. Димирджилий, състояща отъ селата: Артаклари, Аладаглий, Димирджилий, Глуфишево, Горне-Александрово, Трапоклово, Джиново, Драгоданово, Есирлий, Глушникъ, Кавлаклий, Сотиря, Калояново, Карсанлий, Мечкарево, Керменлий, Михайлово, Чибуклий, Налбантларе, Николаево, Скобелово, Бозаджий, Турсунлий, Чаирлий, Касжмово, Чокуба.

Правителственитѣ вѣстници още продължаватъ да мълчатъ прѣстѣпно по условията на договоритѣ. Още 13 дена оставатъ до изборитѣ, а народътъ стои неосвѣтленъ по най-жизнения въпросъ на страната, въпросътъ, по който се

свикватъ народнитѣ прѣдставители да се произнесатъ! Туй вече надминава всѣка конституционна граница, то е вече най-флагрантно нарушение на даденитѣ обѣщания за придържане о конституцията и законитѣ. Много скоро, много скоро, г-да властующи, забравихте думи и обѣщания! Много скоро дадохте на опозицията право да ви смѣта за стари вълци съ нова козина, но неизмѣненъ табихетъ. На добъръ часъ, възкрѣснѣлъ мъртвецъ! Народътъ пакъ ще те погрѣбе, щомъ вървишъ по стария си пжтъ!

Г. Т. Иванчовъ печата въ в. „Новъ Вѣкъ“ и „Народни Права“ едно дълго и широко окръжно, въ което се мѣчи да опрѣдѣли отношенията на учителя къмъ държавата, обществото, религията и пр. Съ туй той разяснява своето повѣдение къмъ учителя Момчевъ и къмъ бждшитѣ момчеви. Ето какво ще кажемъ ний на г. министра: единъ учителъ нѣма право да злоупотрѣбва съ довѣрието на обществото и да учи дѣцата на работи противни на конституцията, но той има пълно право да изповѣдва за себе си и прѣдъ обществото каквито идеи. Отъ единъ общественъ служителъ се изисква само коректно и лойално да изпълнява длъжността си, а не и да има такива или онаквива убѣждения или да не ги изповѣдва тия убѣждения въ обществото. Окръжното на г. Иванчова е, прочее, съвсѣмъ безосновно и реакционно. Ще се повърнемъ по това.

Съмнѣнията се оправдаватъ. — Съмнѣнията на опозицията, че изборитѣ нѣма да бждтъ свободни, почиваха да се оправдаватъ. Прѣдвидената отъ закона комисиия за опрѣдѣляне на избирателнитѣ секции въ нашата околия, рѣшила по вишегласие, едната секция да бжде въ Клуцохорското училище. Обаче г. министра Радославовъ си присвоилъ права, които никой не му дава, и заповѣдалъ телеграфически да се прѣмѣсти тая секция въ Дѣвическото училище. Питаме: кой членъ отъ избирателния законъ допуца на г. Радославова да измѣни рѣшенията на опрѣдѣлената за тая цѣль комисиия? И съ какво ще оправдае той това си беззаконие? Много скоро го ударихте прѣзъ просото, господа! Стойловъ поне почака да се мине малко врѣме. . . .

Магарето въ лѣвска кожа, което бѣше се опитало да ни ритне въ единъ прѣдишенъ брой на „Работнически Вѣстникъ“, като видѣ, че копитото му не може да ни засѣгне, въ послѣдния си брой протегнало и другото. Тозъ пжтъ ритната арткъкъ ни изненада: денемъ сме гонѣли дѣдо Владика, нощемъ сме му лижели краката! И тазъ я бива, както виждате. Забѣлжително е, че и по двѣтъ обвинения „Работнически Вѣстникъ“ се постави на една дѣска съ в. „Сливенъ“ и Марковия ученикъ си плю въ устата съ Папанчева. Умоляваме левската кожа да прочете отново вѣстника ни и да се увѣри, какво повѣдение сме държали и държимъ къмъ дѣдо Владика. Ний строго осѣдихме всѣкакви вандалски гонения, скверни брошури и улични оскърбления противъ него, но сжщеврѣменно му показахме, че гражданитѣ го мразятъ, говорятъ

най-лоши работи зарадъ него и не го искатъ. Туй прѣведено на простъ езикъ ще каже, че ний нито гонимъ, нито лижимъ; а изпълняваме добросѣвѣстно своята длъжностъ. Или копитото се чуди вече на кждѣ да рита?

Драматическата трупа на Г-жа Роза Ст. Попова даде въ салона „Зора“ още двѣ прѣдставления: „Гостенинъ“, драма отъ Бьорнсона, съ „Всичкитѣ влюбени“ (комедийка) и „Медея“, трагедия отъ Е. Лепуве. И въ „Гостенинъ“ и въ „Медея“, но особено въ тази послѣдната, г-жа Роза Попова играе прѣвѣзходно. Комическитѣ роли не ѝ приличатъ, но трагическитѣ сж нейния елементъ, дѣто тя показва голѣма вжтрѣшна страсть и дълбоко умѣние да прѣдвава силнитѣ вълнения и душевни кризи. Въ огъня на актрисата се забѣлжва огъня на дълбоко чувствующе сѣрдце, което въ ролитѣ прѣживява свои собствени чувства и бури. Ний просто се очудваме, какъ такава актьорска сила да остане вѣнъ отъ Народния ни Театъръ, който се нуждае толкова много отъ сили; или и тука има прѣстъ задкулисни фаворизирания и гонения, които поне отъ храма на изкуството трѣбва да бждатъ пропждени? Обръщаме вниманието на новия театраленъ комитетъ, да направи нуждната постѣпка за да се привлече въ столичната трупа „Съзла и Смѣхъ“ тая добра актриса, която може съ успѣхъ да съперничи съ най-добритѣ актриси тамъ, а дори и въ много роли ще бжде незамѣнима. — Трупата е по обиколка изъ близкитѣ градове и щѣла да се завърне въ града ни по праздницитѣ. Сливенци ще прѣкарятъ съ удоволствие вечеритѣ си на прѣдставленията, които ще даде. Намираме само, че въ безпаричието, което владѣе, 3 лева за първо мѣсто е цѣна висока.

Научаваме се, че нашето кметство се е споразумѣло съ полковника на руска служба г. Кесяковъ, за оставенитѣ на хранение у него 100000 рубли отъ наслѣдницитѣ на покойния богаташъ Х. Мина Пашевъ, които пари сж подарени отъ тѣхъ за обществена полза. Срѣщу тѣзи 100,000 рубли, които правятъ около 280000 лева и повече, кметството се е съгласило да вземе отъ Кесякова само 100000 лева въ брой и една кжща въ София, която, казватъ, не струвала повече отъ 60000 лева, значи всичко около 160000 лева срѣщу 280000. Вѣнъ отъ това, че споразумѣнието е неизгодно за града, а износно за полковника, но, отъ друга страна, кметството съ своето крайно възмутително отнасяне къмъ наслѣдницитѣ на Пашева, съ своята непризнателностъ къмъ тѣхъ за това подаряване и съ неизпълнение на условията, върху които е направено дарението, е прѣдизвикало справедливото негодование на наслѣдницитѣ, които, научаваме се, канѣли се да отнематъ дарението си отъ града и да го прѣдадатъ на държавата, като развалятъ споразумѣнието мѣжду кметството и Кесякова. Понеже нашиятъ градъ е заинтересуванъ въ тая работа съ единъ годишенъ приходъ отъ 15—20000 лева, които по глупостъта на нашето партизанско кметство могатъ да бждтъ прѣхвърлени на държавата, ний подканяме гражда-

ПОДЛИСТНИКЪ

Политически бесѣди

Бесѣдва Страхилчу

Бесѣда IV.

„Не е тѣй Радо,
не е тѣй джанъмъ“.

Сега, до дѣто сме още сами и нѣма кой да ни смущава, да продължимъ, драгий ми, бесѣдата си върху нашето „равенство“ прѣдъ закона. Въ втората бесѣда ний видѣхме, какво равенство сжществува между чиновницитѣ и обикновеннитѣ граждани, нека сега да продължимъ разсѣжденията си върху сжщата тема, за да видимъ до дѣ достига послѣдователността на българския законодатель.

Споредъ чл. 57 отъ нашата конституция ти вече знаешъ, че прѣдъ законитѣ всичкитѣ български граждани сж равни и дѣлението имъ на съсловия не се допуца, но въ втората бесѣда ний вече видѣхме, че българския законодатель съ нѣколко членчета отъ врѣменнитѣ сждебни правила е направилъ тѣкмо противното: създалъ е отъ чиновницитѣ особна каста български граждани, която министерското veto прави ненаказуема за произволитѣ, зулумитѣ и дребействата, които върши. Нека сега, драгий, да поразговоримъ законитѣ на финансовото мини-

стерство, да видимъ да ли ще намѣримъ нѣкое законче, което да потвърждава още по наглядно нашето твърдение. На 431 стр. въ „Сборника отъ дѣйствующитѣ закони въ Княжество България по Министерството на финанситѣ и пр.“ намираме единъ „законопроектъ за пенсиятѣ на чиновницитѣ и учителитѣ“, който съ рѣшения взети поврѣменно то турение въ дѣйствието на този законопроектъ, станѣ законъ. Въ I-я членъ на този законъ е казано, че всички чиновници (за офицеритѣ има отдѣленъ законъ за пенсионирането имъ), които сж на държавна служба съ опрѣдѣлена годишна или мѣсечна заплата и учителитѣ отъ народнитѣ училища, иматъ право да получаватъ пенсия. Спорѣдъ чл. 7 отъ сжщия законъ чиновника има право на пенсия слѣдъ като изслужи 25 пълни години (за учителитѣ, полицейскитѣ, докторитѣ и служащитѣ по медицинската частъ, по т.-пощенскитѣ станции и по експлоатацията на желѣзницитѣ срока за пенсия е 20 годишно служение. Прѣдстави си сега, драгий ми, че азъ съмъ окол. началникъ, служилъ 20 год. напр., вземалъ съмъ по 3600 л. годишно, да кажемъ, и слѣдъ това азъ си подавамъ оставката. Тогава държавата трѣбва да ми плаща пенсия, която трѣбва да „бжде равна на половина отъ срѣдната заплата, която съмъ получавалъ прѣзъ послѣднитѣ петъ години“ (чл. 8 алинея втора). Ако ли пакъ мене ме уволнятъ отъ служба преди да съмъ изслужилъ 20-тѣ години, азъ пакъ имамъ право на пенсия въ

слѣдующитѣ случаи: а) слѣдъ като съмъ изслужилъ най-малко 15 пълни години и ме уволнятъ или отчислятъ по распорѣждане на правителството по закриване на длъжността ми. Въ такъвъ случай пенсията ми ще бжде равна на $\frac{1}{50}$ отъ срѣдната заплата, която съмъ получавалъ прѣзъ послѣднитѣ 5 години, умножена съ числото на изслуженитѣ години и частъ отъ годината. б) слѣдъ като изслужж най-малко 10 пълни години и станѣ неспособенъ да продължавамъ службата по причина на болѣсть, немощъ или старостъ. Въ такъвъ случай пенсията ми ще бжде равна на $\frac{1}{50}$ частъ отъ срѣдната ми заплата, която съмъ получавалъ прѣзъ послѣднитѣ 5 години, умножена съ числото на изслуженитѣ години (чл. 9, и 5). Отъ цитиранитѣ положения ти разбирашъ, драгий, че до като съмъ на служба за мене нѣма да има гладна година, защото и наводнение да дойде, и суша да стане и измръзване да има, и градъ да падне моето изворче нѣма да прѣсѣхне, азъ не съмъ земледѣлецъ да ме е страхъ отъ такива стихийни бѣди, не съмъ сжщо еснафиръ да ме е страхъ отъ нѣмане на алтъгъ—веришъ, защото нѣмало берекетъ, — азъ съмъ чиновникъ и моята чиновническа заплата ще си тече до тогава, до когато азъ съмъ въ миръ и съгласие съ голѣмцитѣ. Дѣто ще рече, за мене само едно страшно има: да не мина на нѣкой голѣмецъ пжтъ, а до дѣто имамъ гумиластикъвъ грѣбнакъ и восьчна съвѣсть азъ съмъ сигуренъ, че не само нѣма да

нитъ да се заинтересуватъ съ тая работа и да надстоятъ прѣдъ кметството да се споразумѣе чловѣшки съ наслѣдницитѣ на Х. Мина Пашевъ за да не става причина да изгубва града ни дарението си. Нека знае кметството, че гражданитѣ го държатъ лично отговорно за всички лоши послѣдствия по това дѣло. Споразумѣно съ наслѣдницитѣ, то ще може да изиска отъ полковника цѣлата сума, тъй като има документъ съ неговъ подписъ, че дължи тая сума, а сжщо притѣжава и грамаденъ хотелъ („България“) въ София за доплащане на тая сума. Сжщо обрж-пасте вниманието и на правителството, да не допусне да се изиграе така общината ни отъ едно безсъвѣстно кметство, което отъ заслѣпление, че Кесяковъ е „руски чловѣкъ“, т. е. отъ „тѣхнитѣ“, би се съгласило даже и на 60000 франка. До каква степенъ отива това заслѣпление, може да се види отъ факта, че отправя благодарността и признателността на града ни къмъ полковника (защото можалъ е да даде тия пари, а не ги е излял ли?), когато цѣлния свѣтъ знае, че признателността се пада къмъ наслѣдницитѣ на Х. Мина Пашевъ, които сж ги отдѣлили отъ своето наслѣдство.

Помолене сме да извѣстимъ, че кн. V и VI на сп. „Животъ“ ще излѣзатъ наедно къмъ края на м. априли.

Оня день, когато нѣколко пжтници влизали въ града съ кола, случайно коларътъ имъ като шибалъ конетѣ си, закачилъ съ камшика си и коня на подполковника отъ 6-и Артилерийски полкъ Карабарова, който минавалъ ѣздишкомъ покрай колата имъ. Разфучалъ се тоя бившъ храненикъ на Русия, спусналъ се възъ пжтницитѣ, като потѣглили да вадятъ и шашката си и ги обсипалъ съ такива псувни, съ които могатъ да му конкуриратъ само цариградскитѣ хамали.

Съобщаваме на тоя сабленосецъ да не забравя, че тука не е Русия, гдѣто камшика и псувнитѣ сж обикновено нѣщо, а конституционна България и че тия, които той тъй хамалски и грубо е псувалъ сж български граждани, благодарение на които той получава 6—700 л. мѣсечна заплата.

Въ редакцията ни се получи едно въззвание отъ еснафитѣ въ Самоковъ, подписано отъ първомайсторитѣ на 21 еснафа, съ което апелиратъ къмъ съснафитѣ си отъ цѣла България да гласоподаватъ въ прѣдстоящитѣ избори само за такива кандидати, които тържественно да се обѣщаватъ, че ще работятъ за:

1. Унищожение на всички закони за пенсийтѣ. Даване такива на инвалидитѣ, безъ разлика билъ той чиновникъ или не;
2. Намаление всички прѣвки и косванни налози. Прогресивенъ подоходенъ данѣкъ;
3. Намаление на чиновницитѣ и заплатитѣ на визшиятѣ чиновници както по гражданското, така и по военното вѣдомство;
4. Намаление на постоянната войска и срока на службата;
5. Безплатно правосѣдие;
6. Безплатно учение въ всичкитѣ училища;

ме стигне такава бѣда, но и ще се издигна до толкова високо, щото и якокрилия орелъ да ми завижда. Пълзението си има и друга добра страна: ще може да се добие и право на пенсийка, знаешъ, за старина тя е необходима. Съвѣсть, воля и характеръ сж думи безъ значение за практичния и съобразителния човѣкъ, нека съ тѣхъ се кичятъ младитѣ и луди глави, които мислятъ, че „всичко що хвърчи се яде“. Че не е ли пъкъ тъй я? Едно младо момче, което мисли, че „морето е до коленѣ“, не може да си прѣдстави, какво ще рѣче „гладна година“, болѣсть, старостъ, семейни длъжности и мн. др. Я нека попита то нѣкой по-старъ, по-прѣкаралъ, патилъ и практиченъ братъ, та да видимъ какво ще му каже: сигурния доходъ ли или вѣчния гладъ е за предпочитане. Но че туй не било справедливо, било противоконституционно, кой ти гледа тебе: всѣкой гледа нему да „е по-добъръ“. Че еснафа, земледѣлцитѣ и прочее „черни роби на труда“ до като били здрави и живи само данѣци плащали на държавата и, когато осакатѣхъ, остарѣхъ и станѣхъ неспособни за работа, държавата не иска и да знае за тѣхъ, а ги захвърля на букука като испцѣдени лимони, що ни трѣбва намъ, най-послѣ държавата нѣма да плаща пенсия и на „дърваритѣ“ я? Тѣ трѣбва само данѣци да плащатъ, защо сж се родили на свѣта? Че такова дѣленіе — онеправдани и облагодѣтелствувани — не е право, всѣки го знае, но онеправданитѣ нека

7. Безплатна лѣкарска и акушерска помощъ и безплатно ползуване отъ лѣкарства и други срѣдства за лѣкуване. Прѣвърщане всички аптеки въ държавни.

8. Даване подъ сждъ направо, безъ особено разрѣшение всички избрани и държавни чиновници;

9. Избиране народни прѣдставители прѣвъ всѣки двѣ години. Пропорционална избирателна система; и

10. Прѣмахване на всички закони, които стѣсняватъ свободата на печата, словото, събранията, митингитѣ и сдружаванията.

Както се вижда, възвизането на шюменския еснафски комитетъ е сполучило да пораздвигне българскитѣ еснафлии, които ще се опитатъ въ прѣдстоящитѣ избори да прокаратъ такива хора за депутати, които да се обѣщаватъ, че ще работятъ за реализиранито на набързо скърпената имъ програма. Като имъ пожелаваме успѣхъ, прѣпоржчаваме имъ зорко да внимаватъ върху лицата които ще кандидатиратъ.

Нови вѣстници. Въ Търново е започналъ да излиза в. „Избирателно право“, вѣстникъ за борба и агитация, подъ редакцията на Н. Хр. Габровски. Отъ първия брой се вижда, че той ще се списва вѣщо. Пожелаваме му успѣхъ.

Миналата седмица на 4-ий того социалиститѣ въ града ни устройхъ митингъ, на който развихъ програмата си и обявихъ своитѣ кандидати: Янко Сакжзовъ — литераторъ и Георги Василевъ — фабриченъ работникъ.

Нѣколко думи за Македонския Конгресъ въ г. Женева.

Писмо II.

Видяхме вече, какъ се почна сжществуването на тази организация, членоветѣ на която се нагърбихъ съ свикването на единъ „конгресъ“, чрѣвъ който „да се освѣтли запад. европ. общественно мнѣние и съ това да се рѣши мирно макед. въпросъ“.

Съ това писмо ний искаме да запознаемъ интересующитѣ се изобщо и робѣтъ, за който е свиканъ конгреса, частно съ дѣятелността на организаторитѣ и съ самия конгресъ

Въ бр. 3 на в. „Македония“ четемъ, че редакцията съ „туптяще сърдце отъ неизмѣрима радостъ“ извѣстява за свикването на единъ мак. конгр. въ г. Женева на „достопамятния за бѣлг. народъ день 19 февруари 1899 г. ст. ст.“ и въ който „робѣтъ заедно съ политич. си приятели (к. н.) щѣлъ да извика: Finis rei, gratia Dei!“

По нататѣкъ се говори, че робѣтъ щѣлъ „да измѣри жертвитѣ, които мо-

гжтъ му указа неговитѣ полит. приятели (к. н.) за извоюването на свободата и установяването на вѣчната (sic!) правда, миръ и любовъ на Балк. П-овъ, сжщеврѣменно щѣлъ да познае и неприятелитѣ си“. (Навѣрно подъ това име г. К. разбира истинскитѣ революционери и приятели на робѣтъ, които не очакватъ освобождението му отъ нѣкакѣвъ си Николай II или който и да билъ другъ тиранинъ, приличенъ на Султана само подъ друга маска.)

Този конгресъ, се казва пакъ тамъ е въ свръзка или, да се изразимъ съ думитѣ на редакцията, ще прѣдшествува конгресътъ за обезоржжаваніето. Колко сж сходни еднакво шарлатанскитѣ дѣяния по между си!

Като говори, че идеята за единъ мак. конгресъ е произвела фуроръ (?) въ цивилизования свѣтъ, редакцията продължава: „Самия фактъ, че 30 вече най видни общ. Европ. дѣйци, като се отзовали симпатично по поводъ на конгреса и съ готовностъ да присжтствуватъ на засѣданията му, доказва, че робѣтъ има политически приятели мощни и силни, които ще го подкрепятъ (като му вържатъ ржцѣтъ и краката. з. н.) въ великата му борба за свободенъ животъ“ (приличенъ на финландския з. н.). Най послѣ конгр. ще свърши освободителното си дѣло „съ единъ меморандумъ, подписанъ отъ всички делегати и ще се испрати до всички Евр. дворецъ“. А пъкъ робѣтъ, като прѣдаде освободителното си дѣло въ ржцѣтъ на „относително“, ще си скръсти ржцѣтъ и неговитѣ сегашни повелители ще го убиватъ и затварятъ, за което г. К. и неговитѣ, т. е. на робѣтъ короновани приятели мислятъ, че е приказки отъ родѣтъ на хиллада и една нощъ, и тѣ — „относително“ приятели — ще му поднесжтъ свободата върху една тепсия, а той — робѣтъ — ще я глътне и ще стане свободенъ; ако ли това не станело тъй, то робѣтъ — спорѣдъ думитѣ на г. К. — щѣлъ да запѣе. *O ubi satiri*“.

Тѣй се извѣсти най напрѣдъ за бждщия конгресъ.

Въ бр. 4 — вече въ Женева — отъ 6 януари 1899 г. н. с. намираме самото възвание отпярвено къмъ „гражданитѣ на човѣшката съвѣсть, правда и любовъ“¹⁾ и под-

¹⁾ Това възвание бѣше распрѣснато единъ, два дена прѣди да се яви въ вѣстника изъ града на френски езикъ.

Когато бесѣдвахъ съ единъ духовитѣ селянинъ върху сжщата тема, която сега ний занимава и, слѣдъ като му прочетохъ доводитѣ (?) на „Странджа“, той се засмѣ подъ мистѣтъ и развалуванъ затананика пѣсенята: „Не е тѣй Радо, не е тѣй джанъмъ“. Слѣдъ като се успокои малко този разбранъ данѣкоплатецъ съ горестъ на душата си каза: „И тѣзи хора безъ срамъ продължаватъ да ни лѣжатъ още, че всички сме били равни прѣдъ закона и дѣлението на касти не се позволявало у насъ! „Не е тѣй Радо, не е тѣй джанъмъ“. Тѣй е то и тѣй ще бжде, до когато ний сме хаплювци, до когато всѣки янкеседжия, за да прѣспи дойнитѣ си овчии, крѣщи, та се кжса: „Народа блаженствува, народа тържествува“, когато въ сжщность народа кютюци корени. . . . Да, населението — скубачитѣ — тържествува, а народа — данѣкоплатцитѣ — кютюци корени, е най вѣрното; дано по скоро го разбержтъ потѣпканитѣ и ограбени братя“.

„Дано!“ ще кажемъ и ний съ тебе, драгий! „Дано“ нашитѣ думи дойджтъ до всички братски уши, да ги разбержтъ и всички въ хорѣ да извикатъ: „Долу чиновническитѣ пенсии! Долу скубаческата система! Искаме дѣйствително равенство прѣдъ закона, искаме обща застраховка!“¹⁾

¹⁾ Чети статията: „Обща застраховка“, в. „Република“ бр. 7.

писано от г. Георгий Ив. Капчевъ, като прѣдставител или по право „замѣстникъ“ на „Ц. М. К.“ и „Вр. В. М. Пр.“ Сжция брой съдържа едно антрифиле, въ което се извѣстява, че „г. К.“ е получилъ много съчув. писма по поводъ на свиквания отъ него Мак. конгр. . . .“

Да се позапремъ малко.

Какво можемъ да заключимъ отъ всичко това? Не е ли една шарлатания съ свѣщеннитѣ идеали? Не е ли една най ниска, най подла подигравка съ святинята, за която се е пролѣло толкова кръвъ, на единъ народъ? — Да, и хиляди пжти да. Не заслужаватъ ли такива хора най голѣмото прѣзрение, най голѣмото отмъщение, което би могло да постигне единъ прѣдатель, единъ низкъ гешефтаръ съ народнитѣ чувства и идеали? Да — ще каже всякой въ когото има малко или много това, което се нарича *съвестъ*; да — ще каже всякой честенъ борецъ, а истанския революционеръ, истинския борецъ за свободата ще прибави къмъ това „да“ още, че съ такива ниски хора, които приличатъ по дѣлата си на г. К., трѣбва да се постъпи тъй, че да не прѣжътъ повече на въртението на земята. . . .

Размислете върху процитираното вече и всѣкой ще се съгласи съ моитѣ мисли, стига само да не е попадналъ въ водовъртежа на гешефтарството съ идеи. Единъ и сжщъ чловѣкъ се явява като извѣстникъ за нѣкаква си инициатива взета отъ нѣкаква си организация и слѣдъ два мѣсеца той самъ взема тази инициатива, като съединява въ личното си азъ прѣжната организация. Ето дѣянието на г. К.

По нататѣкъ историята на конгресътъ е кратка.

Съ едно възвание отъ 19/II 99 г. н. с. (на френски езикъ) г. К. отъ името и като замѣстникъ на „Ц. М. К.“ свиква митингъ, на който щѣли да присѣтствуватъ професори отъ Парижъ и Бернъ, адвокати и депутати отъ Женева и единъ българ. писател.¹⁾ Събиратъ се хората на митингъ въ Salle Electorale (която му се отпуснала безплатно отъ градския съвѣтъ), гдѣто трѣбваше да чуятъ за „болкитѣ на роба“ и да знайтъ защо ще се събере слѣдъ 12 дни въ тѣхния градъ единъ конгресъ и о, чудо! ни професори, ни адвокати, ни депутати, ни писатели, освѣнъ г. К. и единъ женеvски адвокатъ, който прѣдсѣдателствуваше бюрото и за който не бѣше обявено, че ще присѣтствува (кой знае какъ е попадналъ и той!). За него можъ да кажъ само това, че той знае толкова макед. работи, колкото азъ знамъ за съществуването на дѣдо Адамъ и баба Ева.

Пръвъ взема думата г. К., който чете — а не говори — на цатагонски ли, на французки ли и самъ господъ едва ли можеше да му разбере, а камо ли ний, просто смъртнитѣ. И съ това женеvцитѣ се запознахъ съ „болкитѣ на роба“. Вторий взема думата единъ Лозански студентъ — Богъ знае този нещастникъ какъ е попадналъ — въ чиято рѣчь се чуваше само „Охъ! и Ахъ!“ Най-послѣ се прочете резолюцията отъ адвоката, въ която се апелираше къмъ свободолюбивитѣ чувства на „външноститѣ приятели“ и съ това се свърши митингътъ, който бѣше прѣдтеча на конгреса, който трѣбваше да стане

слѣдъ 12 дни, а какъ се разбърка работата, че стана съвършено наопаки — вмѣсто да се роди той умрѣ и заедно съ него умрѣ и в. „Македония“, който ужъ щѣше да „освѣтлява“ западно-европ. общество по работитѣ въ Македония. А какво стана съ г. К.? Незная. Едни казватъ, че той исфирясалъ като етеръ, а други, че е отишелъ да пропагандира другадѣ идеята: какъ да печелятъ пари чрѣзъ свободолюбиви идеи, а! pardon, какъ да освободимъ робътъ.

Чудното е това, че функционирането на „М. Ц. К.“ и „Вр. В. М. Пр.“ прѣстана заедно съ падането на кабинетя на г. Дръ Стоиловъ — послѣдняя искрица на животъ бѣше този нещастенъ митингъ, а смъртъта на в. „М.“ съпада нѣкакъ си съ датата 18/I 99 г. с. с. Лошитѣ езици правятъ по поводъ на това, пѣкъ хорскитѣ уста не сж чувалъ да ги вързишъ, разни прѣдположения, нъ ний . . . де холамъ . . . не вѣрваме.

И тъй се свърши многочумния, многообещающия (sic!) Макед. конгресъ въ г. Женева, който ужъ трѣбваше да освѣтли западното общество по макед. работи, а въ сжщностъ, чрѣзъ „блъскавата“ дѣятелност на „Ц. М. К.“ и „Вр. В. М. Пр.“ (разб. г. К.) даде на хората да мислятъ, че македонското дѣло е шарлатанска, вагабондска работа. . . .

Ний като прости наблюдатели се въздържаеме отъ всѣкакви коментарии, тази работа прѣдоставяме на тѣзи, за които пишешъ тѣзи писма. Тѣхна работа е да мислятъ и си правятъ каквито искатъ заключения, а нашата е да имъ даваме материалъ за това.

Женева, 9/IV 99.

Кателина.

Какво става въ чужбина Франция

Всѣкой день, като получаваме публикуваната тайна анкета на Касац. Сждъ по драйфусовото дѣло, четемъ я внимателно, изучаваме я и се питаме, какъ сж могли да натрупатъ толкова фантазии за осжждане единъ невиненъ.

До днесъ има публикувани 16 показания безъ да смѣташе това което се е говорило за Естерхази и Дюпати де Кламъ. Отъ тѣзи 16 показания 8-тѣхъ сж на военни: Генералитѣ, Мерсие, Бийо, Цурлиндентъ, Шаноанъ, полковникъ Хартманъ и др. Първитѣ петъ сж най върлитѣ антидрайфусисти и жестоки антисемити. Тѣ сж натрупвали сума лъжи и клѣвети за да докажатъ виновността на Драйфуса.

Полковникъ Хартманъ, бившъ редакторъ на една военна газета, съ факти, дати и точни спомѣни е доказалъ, че бордерото по никакъвъ начинъ не е било написано отъ Драйфуса.

Кавенякъ, старъ министъръ на войната, е говорилъ нѣколко дена нарѣдъ за да защитява Естерхази и обвинява Драйфуса. Сждебния слѣдователъ Бертюлозъ съ една необикновена простота е доказвалъ, че Кавенякъ е умопобърканъ, че Естерхази и Ханри сж истинскитѣ прѣдатели, а Драйфусъ — единъ бѣденъ невиненъ мъченикъ.

Дюпюи, министъръ на вътрѣшнитѣ работи, съ голѣми усилия, билъ принуденъ да каже, че той не се мѣсилъ въ нищо! Хубава работа! Градинарътъ да не знае какво има въ градината му.

Господа Поанкаре и Девиль, стари министри, въ нѣколко думи сж изявили скръбта си, че Драйфусъ билъ незаслужено осжденъ.

Неприятелитѣ на свѣтлината до днесъ сж говорили десетъ пжти повече отъ другитѣ. Но приятелитѣ на истината и правдата съ малко думи сж показали, че другитѣ искатъ да заблуждаватъ Касац. Сждъ, народа и цѣла Европа.

Холандия

Холандското правителство е адресирало вечъ официалнитѣ покани по конференцията за обезоржавяването, която ще се събере на 18 май (н. ст.) въ Хай.

Поканенитѣ държави сж: Русия Швеция и Норвегия, Англия, Германия, Австроунгария, Дания, Белгия, Сърбия, Черна Гора, Турция, Ромжния, Италия, Испания, Португалия, Гърция, Швейцария, Франция и... (България до година), Съединенитѣ Щати, Китай, Сиамъ, Япония и Персия.

Всѣка една държава ще има единъ гласъ. Ще се разисква изключително върху въпроситѣ изложени въ втория циркуляръ на Руското правителство, безъ да се докоснатъ до политическитѣ отношения на държавитѣ.

Прѣдполага се, че баронъ фонъ Шенгелъ, прѣдставител на германското правителство въ конференцията за мира, ще бжде причина на нѣкой дипломатически инцидентъ, понеже този „дрзостинъ фонъ“ . . . прѣди врѣме въ отговоръ на манифеста за обезоржавяването публикувалъ една книжка: „Всеобщия Миръ“ пълна съ нападки и оскърбления противъ руския царъ, проекта на когото счита за „глупавъ“ и „абсурденъ“ Той дохожда до заключението, че вѣчния миръ е невъзможенъ.

Швейцария

Народа въ цюрихския кантонъ е избралъ за свои министри, 3 демократи, 3 либерали и 1 социалистъ. Въ изборитѣ за народни прѣдставители социалиститѣ сж спечелили 5 мѣста. Тѣ се числятъ сега на 16.

НОВО

ФОТОГРАФИЧЕСКО АТЕЛИЕ ВЪ КЖЩАТА НА КАРА-КОСТОВЪ до Гимназията.

Долоподписаниятъ извѣстявамъ на почитаемата сливенска публика, че отворихъ ново фотографическо ателие, снабдено съ най-усвършенствувани апарати и урѣдено по най-новата модерна система, гдѣто приемаме да изработваме снимки отъ най-малкия до най-голѣмия форматъ (естественна живостъ) въ видъ на Пастелъ, Хромопластинъ и мазна боя.

Работа изящна и при най-умѣрени цѣни. Приемаме да правимъ снимки и отъ стари портрети различна голѣмина.

Съ почитание: **ЛЕОПОЛДЪ ХАЙЛЪ**
живописецъ и фотографъ.

ИЗВѢСТИЕ.

Досегашното кундураджийско съдружие „**Цоневъ & Димитровъ**“ го растурихме по взаимно съгласие и отъ днесъ никакви книжа нѣма да подписваме двама. Активътъ и пасивътъ му минава върху менъ — Христо Т. Цоневъ и азъ ще управлявамъ и подписвамъ всичко относяще се до занаятчийницата ми.

2—2

Хр. Т. Цоневъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 1865

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на село Мансарлий.

1) Нива въ „Хази Юртъ“, отъ 11 декара оцѣнена за 44 лева 2) Нива въ „Ямбол. пжтъ“, отъ 7 декара оцѣнена за 28 лева 3) Единъ дворъ въ с. Мансарлий съ една кжща сламена отъ 4 декара дворно мѣсто за 20 лева 4) Нива въ „Полджика“, отъ 6 декара оцѣнена за 24 лева Имота принадлежи на Генчо Добревъ отъ с. Мансарлий и ще се продадъ за исплащане дълга му 80 лева къмъ Георги Т. Татарски отъ гр. Ямболъ по изпълнителний листъ № 2389. Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сждопроизводство.

г. Ямболъ, 8/III 1899 год.

2—2

Сждебенъ приставъ: **Ч. Гергиевъ**

ОБЯВЛЕНИЕ № 875.

Извѣстявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето, ще почне и продължи 31 день продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, находящи се въ землището на с. Градецъ:

Една кжща на два етажа, съ дворно мѣсто отъ около 200 кв. м. находящи са въ с. Градецъ, махала „Срѣдня“, мѣжду съседни: пжтъ, Димо Русевъ и Христовица Петкова, оцѣнена за 100 лева.

Лозе отъ единъ декаръ и 5 ара, въ мѣстността „Стража“, оцѣнено за 12 лева.

Лозе отъ два декара 5 ара, въ мѣстността „Кокачка“, оцѣнено за 18 лева.

Имотитѣ принадлежатъ на Печу Ивановъ, отъ градецъ, а ще се продаватъ за исплащане глобата отъ 130 лева, наложена му съ присжда № 307/96 г.

Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004 и 1028 отъ Граж сждопроизводство.

гр. Котелъ, 26-ий Мартъ 1899 год.

2—2

Сждебенъ Приставъ: **Хр. Павловъ**

Дружествена Печатница „Трулъ“—(Сливенъ).

1) Имената не можъ да съобща, защото не можакъ да намѣрж нито едно възвание. Професорътъ отъ Парижъ, мисля, е г. Victor Bérard, и, говорятъ че г. К. самъ е ходилъ въ Парижъ да го кани, като му е говорилъ, че тази — неговата — организация е въ сношение съ вътрѣшнитѣ организации въ Македония, но като дошелъ въ Ж. г. Bérard се научава за самата истина и са отказва да вземе каквото и да е участие въ такъвъ единъ митингъ.